Asuprirea: Contextul și nașterea lui Moise

Studiul 1, Trimestrul 3, 28 Iunie - 4 Iulie, 2025

Sabat după-amiază, 28 Iunie

De memorat:

"După multă vreme, împăratul Egiptului a murit, şi copiii lui Israel gemeau încă din pricina robiei şi scoteau strigăte deznădăjduite. Strigătele acestea, pe care li le smulgea robia, s-au suit până la Dumnezeu. Dumnezeu a auzit gemetele lor şi Şi-a adus aminte de legământul Său făcut cu Avraam, Isaac şi Iacov. Dumnezeu a privit spre copiii lui Israel şi a luat cunoştinţă de ei." – Exodul 2:23-25

Pentru a-și procura hrana necesară în timpul foametei, populația Egiptului a vândut împăratului vitele și pământurile sale, iar în cele din urmă s-au dat pe ei înșiși ca robi pentru totdeauna. Iosif a luat în mod înțelept măsuri, pentru a-i scăpa din situația aceasta. El le-a îngăduit să devină arendași ai împăratului, păstrând ogoarele care erau acum ale împăratului și plătind o dijmă anuală de o cincime din roadele muncii lor. PP 241.1

Dar copiii lui Iacov nu erau obligați să împlinească astfel de condiții. Datorită serviciului pe care Iosif îl făcuse națiunii egiptene, nu numai că li s-a pus la dispoziție o parte a țării ca locuință a lor, dar au fost scutiți de impozite; li s-a dat din belșug hrană în tot timpul cât a durat foametea. Împăratul a recunoscut în mod public faptul că numai prin intervenția milostivă a Dumnezeului lui Iosif se bucura Egiptul de belșug, în timp ce națiunile celelalte piereau de foame. El a văzut, de asemenea, că modul de administrare al lui Iosif îmbogățise foarte mult țara și recunoștința sa copleșea familia lui Iacov cu favoruri împărătești. PP 241.2

Duminică, 29 Iunie

Poporul Lui Dumnezeu în Egipt

Ce adevăr crucial găsești în Exodul 1:1-17?

Dar, cu trecerea timpului, marele bărbat, căruia Egiptul îi datora atât de mult, și generația care a fost binecuvântată de ostenelile lui au coborât în mormânt. și "peste Egipt s-a ridicat un nou împărat, care nu cunoscuse pe Iosif". (Exod 1, 8.) Nu în sensul că el n-ar fi cunoscut serviciile pe care Iosif le adusese națiunii, dar nu voia să le recunoască și astfel, atât cât era cu putință, voia să le dea uitării. "El a zis poporului: 'Iată că poporul copiilor lui Israel este mai mare și mai puternic decât noi. Veniți să ne arătăm dibaci față de el, ca să nu crească, pentru ca nu cumva, dacă se va întâmpla un război, să se unească și el cu vrăjmașii noștri, să ne bată și să iasă apoi din țară' PP 241.3

Potrivit textelor din Exodul 1:8-11, care este situația israeliților la momentul exodului?

La data aceea, izraeliții ajunseseră deja foarte numeroși; ei "s-au înmulțit, s-au mărit, au crescut și au ajuns foarte puternici, și s-a umplut țara de ei". (Exod 1, 7.) Sub grija ocrotitoare a lui Iosif și bunăvoința împăratului care conducea atunci țara, ei se întinseseră repede în toată țara. Dar se păstraseră ca un neam aparte, deosebit, neavând nimic comun cu obiceiurile și religia egiptenilor; iar acum, numărul lor mereu crescând trezise temerile împăratului și ale poporului său, ca nu cumva, în caz de război, ei să se unească cu vrăjmașii Egiptului. Cu toate acestea, legile interziceau izgonirea lor din țară. PP 241.4

Luni, 30 Iunie

Contextul Istoric

Conform pasajelor din Gen. 37:26-28 și Gen. 39:2, 21 care a fost cheia succesului uimitor al lui Iosif în Egipt, după un început atât de dificil?

Din nou, cu ani înainte ca Israel să meargă în Egipt, Dumnezeu, în providența Sa (Gen. 45.5), l-a influențat pe Iacov să facă o haină de multe culori pentru fiul său cel mai mic, Iosif. Această aparentă părtinire, împreună cu visul lui Iosif și cu interpretarea lui de către tatăl său (Gen. 37.10), i-a provocat pe frații geloși să-l vândă ca sclav, pentru a fi dus în Egipt, pentru a împiedica ca el să-i depășească în influență sau poziție. Dar acolo, în Egipt, Domnul, la timpul Său, l-a ridicat la al doilea tron al împărăției, apoi a adus anii de belșug, dar și anii de foamete, ca mijloc de a muta întreaga familie a lui Iacov în Egipt.

În încercarea lor disperată de a se debarasa de Iosif pentru a evita să fie conduși de el, frații săi au reușit doar (prin stârnirea potențialului mereu atent al Providenței) să-l înalțe pe acesta pe tronul administrativ al Egiptului și să se coboare ei înșiși în umilință la picioarele lui. Iată o dovadă marcantă că cel care încearcă să înfrângă scopurile lui Dumnezeu nu reușește decât să le înfrângă pe ale sale și să le promoveze pe cele ale lui Dumnezeu.

Necazurile care i-au venit lui Iosif în viață au fost de fapt spre binele său și l-au pregătit să devină interpret de vise, împărat și, fără îndoială, cel mai mare economist pe care l-a văzut vreodată lumea. Dumnezeu observase că Iosif făcea totul ca și cum ar fi fost al său și, în plus, era constant sensibil la faptul că Dumnezeu era Stăpânul său și că nimic nu putea fi ascuns de El. Această convingere a fost cea care l-a făcut pe Iosif să înțeleagă că, indiferent de ceea ce îi făceau sau spuneau oamenii despre el, numai Dumnezeu avea grijă de viața lui. Prin urmare, în prosperitate și faimă, Iosif și-a păstrat loialitatea și integritatea; iar în adversitate, Iosif nu și-a pierdut timpul atribuindu-le altora cauza necazurilor sale. În schimb, el s-a apucat să se comporte într-un mod care să-l recomande chiar și în fața regalității, pentru că este puțin probabil ca ismaeliții să-l fi putut vinde lui Potifar dacă el nu ar fi fost o persoană superioară.

Domnul era cu Iosif și el era un om prosper; și era în casa stăpânului său egipteanul. Și stăpânul său a văzut că Domnul era cu el și că Domnul făcea ca tot ce făcea el să prospere în mâna lui. Și Iosif a găsit har în ochii lui și i-a slujit; și l-a pus supraveghetor peste casa lui și tot ce avea a pus în mâna lui.... Și Iosif era un om bun și binevoitor". Gen. 39:2-4, 6. Dar din nou i-a fost sortit să sufere răsturnări de situație asupra cărora nu avea niciun control și a ajuns în închisoare, unde personalitatea sa excelentă și credincioșia i-au câștigat încă o dată libertatea și, mai mult, a fost promovat în cea mai înaltă funcție din țară.

Marţi, 1 Iulie

Moașele Evreice

Studiază Exodul 1:9-21. Ce rol cheie au jucat moașele credincioase și de ce sunt amintite în istorie?

Împăratul și sfetnicii lui nădăjduiseră să îi supună pe izraeliți prin munci grele și în acest fel să facă să li se micșoreze numărul și să zdrobească spiritul lor independent. Neizbutind să-și ajungă scopul, ei au recurs la măsuri și mai crude. Au fost date porunci femeilor a căror ocupație le dădea posibilitatea să aducă la îndeplinire aceste porunci, și anume să ucidă la naștere pruncii evrei de parte bărbătească. Satana era inspiratorul acestui plan. El știa că din mijlocul poporului Israel se va ridica un eliberator; și, inspirându-l pe împărat să poruncească nimicirea copiilor lor, el spera să facă fără efect planul divin. Dar femeile s-au temut de Dumnezeu și n-au îndrăznit să execute porunca aceea crudă. Domnul a privit cu plăcere la purtarea lor și a făcut ca ele să prospere. PP 242.1

Împăratul, mâniat pentru că planul său nu izbutise, a făcut ca porunca să fie mai aspră și mai cuprinzătoare. Întreaga națiune a fost chemată să vâneze și să ucidă victimele neajutorate. “Atunci Faraon a dat următoarea poruncă la tot poporul: ‘Să aruncați în râu pe orice băiat care se va naște și să lăsați pe toate fetele să trăiască’”. (Exod 1, 22.) PP 242.2

„Dar moaşele s-au temut de Dumnezeu şi n-au făcut ce le poruncise împăratul Egiptului: ci au lăsat pe copiii de parte bărbătească să trăiască”, Ex. 1:17„Numite una Şifra şi cealaltă Pua”, Ex. 1:15. Semnificația acestor nume este: „Frumusețe” și „splendoare”. Așa este. Ar fi fost imposibil pentru două moașe să asiste mulțimea de femei, dar adevărul este că erau doar ele două.

Atunci Faraon a dat următoarea poruncă întregului său popor: 'Să aruncaţi în râu pe orice băiat care se va naşte şi să lăsaţi pe toate fetele să trăiască'”, Ex. 1:20, 22. Obiectivul principal al ideii lui Faraon nu era să reducă numărul poporului. Dacă acesta ar fi fost scopul lui, ar fi ucis fetele, deoarece în acele zile se practica poligamia. Dacă ar fi dat ordin ca fetele să fie aruncate în râu și să se lase băieții, și- ar fi adus scopul la îndeplinire și ar fi adăugat la numărul de sclavi care produceau cărămizi. Citim în Patriarhi și Profeți, pagina 242 engl.: „Satana era inspiratorul acestui plan. El știa că din mijlocul poporului Israel se va ridica un eliberator; și, inspirându-l pe împărat să poruncească nimicirea copiilor lor, el spera să facă fără efect planul divin”.

Miercuri, 2 Iulie

Se naște Moise

Conform pasajului din Exodul 2:1-10 ce rol au jucat providența și ocrotirea lui Dumnezeu în episodul nașterii lui Moise?

În timp ce acest decret era în plină putere, lui Amram și Iochebed, izraeliți pioși din seminția lui Levi, li s-a născut un fiu. Copilul era "frumos" și părinții, crezând că timpul eliberării lui Israel se apropia și că Dumnezeu va ridica un eliberator pentru poporul Său, s-au hotărât să nu îngăduie uciderea pruncului. Credința în Dumnezeu le-a întărit inimile și "nu s-au lăsat înspăimântați de porunca împăratului". (Evrei 11, 23.) PP 242.3

Mama a izbutit să țină copilul ascuns timp de trei luni. Apoi, văzând că nu mai era posibil să-l păstreze în siguranță, a pregătit un coșuleț de papură, izolându-l cu lut și smoală, ca să nu intre apă în el; apoi, după ce a așezat pruncul înăuntru, l-a pus în păpurișul de la malul râului. N-a îndrăznit să rămână pentru a-l păzi, ca nu cumva viața copilului, ca și viața ei să fie primejduite; dar sora lui, Maria, a zăbovit prin apropiere, în aparență cu totul indiferentă, dar de fapt urmărind cu înfrigurare să vadă ce se va întâmpla cu frățiorul ei. Dar mai erau și alți veghetori. Rugăciunile fierbinți ale mamei îl predaseră pe copilul ei în grija lui Dumnezeu; și îngeri nevăzuți pluteau pe deasupra singuraticului său loc de odihnă. Îngerii au îndrumat-o spre acel loc pe fiica lui faraon. Curiozitatea ei a fost trezită de coșulețul acela și, privind la copilașul frumos din el, ea înțelese dintr-o privire toată întâmplarea. Lacrimile pruncului i-au trezit compătimirea și simpatia ei s-a îndreptat spre mama aceea necunoscută care a recurs la acest mijloc pentru a păstra viața odorului ei. Ea se hotărî să-l scape; îl va adopta, ca fiind propriul ei fiu. PP 243.1

Maria urmărise pe ascuns orice mișcare; dându-și seama că pruncul este privit cu duioșie, îndrăzni să se apropie și, în cele din urmă, spuse: "Să mă duc să-ți chem o doică dintre femeile evreilor, ca să-ți alăpteze copilul?" Și i s-a dat voie. Sora se grăbi să se ducă la mama ei cu vestea fericită și, fără întârziere, s-a întors cu ea înaintea fiicei lui faraon: "Ia copilul acesta, alăptează-mi-l, și îți voi plăti", spuse prințesa. PP 243.2

Dumnezeu ascultase rugăciunile mamei; credința ei fusese răsplătită. Cu profundă recunoștință, ea a început să-și îndeplinească sarcina fericită și de-acum lipsită de griji. Cu credincioșie a folosit ocazia pe care o avea de a-l educa pe copilul ei pentru Dumnezeu. Ea avea încredere că acesta fusese păstrat cu viață în vederea unei mari lucrări și mai știa că, în curând, el trebuia să fie predat mamei sale imperiale, unde avea să fie înconjurat de influențe care vor tinde să-l îndepărteze de Dumnezeu. Toate acestea au făcut-o să fie mai plină de râvnă și mai grijulie în învățătura pe care i-o dădea decât în aceea pe care o dăduse celorlalți copii ai ei. S-a străduit să-i umple mintea cu simțământul temerii de Dumnezeu și al iubirii pentru adevăr și dreptate, rugându-se cu stăruință să fie ferit de orice influență stricăcioasă. Ea i-a arătat nebunia și păcătoșenia idolatriei și l-a învățat de mic să se plece și să se închine viului Dumnezeu, singurul care-l putea auzi și ajuta în orice situații grele. PP 243.3

Joi, 3 Iulie

Schimbare de planuri

Poptrivit pasajului din Exodul 2:11-25, care au fost evenimentele care s-au petrecut cu repeziciune și au schimbat cu totul direcția vieții lui Moise? Ce lecții putem învăța de aici?

Crescut în curțile lui Faraon, el [Moise] a primit cea mai înaltă educație pe care lumea o oferea atunci. Și după ce a înțeles că el este cel care îi va elibera pe frații săi din robia egipteană, s-a simțit destul de capabil pentru această sarcină... A început să îi elibereze, deși nu i se spusese încă să facă acest lucru. A ucis un egiptean, s-a certat cu unul dintre evrei și apoi a fugit pentru a-și salva viața. Așa se face că în Madian a obținut o slujbă, a devenit păstor și s-a căsătorit cu fiica patronului său. În timpul celor patruzeci de ani de viață de păstor, a uitat limba egipteană și, odată cu ea, învățătura egipteană. În locul ei, însă, a învățat să se ocupe bine de oi. Prin urmare, a îndepărtat din mintea sa ideea de a elibera vreodată poporul lui Dumnezeu din robia egipteană. Atunci Dumnezeu l-a văzut puternic și capabil și i-a poruncit să se întoarcă în Egipt și să scoată din el poporul Său care suferea.

Omorându-l pe egiptean, Moise a căzut și el în aceeași greșeală pe care au săvârșit-o adesea și părinții neamului său, și anume de a lua în propriile mâini lucrarea pe care Dumnezeu făgăduise că o va îndeplini. Nu era voia lui Dumnezeu să-l elibereze pe poporul Său prin război, așa cum gândea Moise, ci prin tăria cea mare a puterii Sale, pentru ca gloria să fie a Lui, și numai a Lui. Cu toate acestea, chiar acest act pripit a fost folosit de către Dumnezeu pentru aducerea la îndeplinire a planurilor Sale. Moise nu era pregătit pentru marea sa lucrare. El mai avea de învățat aceeași lecție a credinței, pe care Avraam și Iacov o învățaseră, și anume să nu se sprijine pe tăria și înțelepciunea omenească, ci pe puterea lui Dumnezeu pentru împlinirea făgăduințelor Sale. Și mai erau și alte lecții pe care, în mijlocul singurătății munților, Moise trebuia să le învețe. În școala lepădării de sine și a greutăților, el trebuia să învețe răbdarea și stăpânirea pasiunilor. Înainte ca să poată cârmui cu înțelepciune, el trebuia să învețe să asculte. Inima lui trebuia să fie în deplină armonie cu Dumnezeu, înainte ca el să fie în stare să-l învețe pe Israel cunoașterea voii Sale. Prin propria sa experiență, el trebuia să fie pregătit să se poarte cu grijă părintească față de toți aceia care aveau nevoie de ajutorul său. PP 247.3

Omul s-ar fi dispensat de acea lungă perioadă de muncă și rămânere în obscuritate, socotind-o ca o mare pierdere de timp. Dar Înțelepciunea Infinită l-a chemat pe cel care avea să devină cârmuitorul poporului Său să petreacă patruzeci de ani, îndeplinind lucrarea umilă a unui păstor.

Deprinderile astfel dezvoltate, și anume de a purta de grijă, de a se lepăda de sine și de a se îngriji cu blândețe de turma sa, aveau să-l pregătească să devină păstorul plin de milă și îndelung răbdător al lui Israel. Nici un avantaj, pe care educația sau cultura omenească îl putea da, nu putea înlocui această experiență. PP 247.4

Vineri, 4 Iulie

Alte gânduri

La curtea lui faraon, Moise a primit cea mai înaltă educație civilă și militară. Monarhul luase hotărârea de a face din nepotul adoptiv urmașul său la tron, iar tânărul era educat pentru această poziție înaltă. “Moise a învățat toată înțelepciunea egiptenilor, și era puternic în cuvinte și în fapte”. (Faptele Apostolilor 7, 22.) Iscusința lui de conducător militar i-a câștigat favoarea oștirii Egiptului și, în general, era privit ca un om cu un caracter cu totul deosebit. Satana fusese înfrânt în planurile sale. Chiar decretul prin care copiii evrei fuseseră dați morții a fost folosit de Dumnezeu pentru pregătirea și educarea viitorului conducător al poporului Său. PP 245.1

Bătrânii lui Israel au fost învățați de către îngeri că timpul pentru eliberarea lor era aproape și că Moise era omul pe care Dumnezeu avea să-l folosească pentru a aduce la îndeplinire această lucrare. Tot îngerii au fost aceia care i-au făcut cunoscut lui Moise că Iehova l-a ales ca să rupă lanțurile robiei poporului său. Închipuindu-și că ei aveau să-și obțină libertatea prin forța armelor, el se aștepta să conducă armata poporului Israel împotriva armatelor Egiptului. Având lucrul acesta în vedere, Moise și-a păzit inima, ca nu cumva atașamentul său față de mama adoptivă sau de faraon să-l împiedice să facă voia lui Dumnezeu. PP 245.2

“Prin credință, Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire”. (Evrei 11, 24-26.) Moise era pregătit să ocupe un loc de frunte printre oamenii mari ai lumii, să strălucească în curțile celei mai glorioase împărății și să înalțe sceptrul puterii ei. Puterea lui intelectuală îl situează mai presus de oamenii mari ai lumii din toate veacurile. Ca istoric și poet, ca filosof, conducător de oști și legiuitor, el este fără egal. Dar, cu toate că avea lumea înaintea sa, Moise a avut tăria morală de a refuza perspectivele îmbietoare ale bogăției, măririi și faimei, alegând mai degrabă “să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului”. PP 245.4